

Familie Bouma op reis van Bombay naar Dubai

Door de familie Bouma,
bewerking Dick Baas

BOMBAY/NUNSPEET – Voor de familie Bouma en de overige deelnemers aan de Round Table Tour for Children zit het deel Nepal – India er op. De tocht door het Midden-Oosten gaat beginnen. Een verslag van 9 augustus vanuit de Indiase stad Bombay.

Dit is inmiddels onze tweede volledige dag in Bombay. Vandaag zetten we de Landrovers in de containers, zodat ze verscheept kunnen worden voor de Midden-Oostenetappe. Het is nog onzeker en spannend of die via de geplande route door Oman, Jemen en Saoedi-Arabië zal lopen, gezien de recente ontwikkelingen in dit gebied. Maar het leuke van een wereldreis is nu eenmaal dat niets loopt zoals van te voren verwacht.

Het deel Nepal en India zit er dus op. Een week Nepal was te weinig om het land echt te zien, maar de vijf weken India waren ruim voldoende. De smerigheid en de vervallenheid van het land is onvoorstelbaar. Zelfs wat nieuw is ziet er al oud uit en op de meest luxe plaatsen vind je wel krakkemikkige elektriciteitsleidingen en schimmel op de muren. Dat is vooral India. Het India dat rijk wordt in de ICT-sector is maar zeer klein en dat kleine deel zal het land zeker niet verder kunnen helpen.

De voorspelling dat India binnen een aantal jaren een leidende wereldeconomie zal zijn lijkt iedereen in onze groep dan ook onwaarschijnlijk. Een paar mensen hadden zakelijke plannen in dit land, maar zien daar nu van af. Wat erg tegenvalt is de communicatie: alleen een goed opgeleide upper-middleclass spreekt behoorlijk Engels. De rest van het land behelpt zich met uitsluitend Hindi of een paar woordjes en onbeholpen zinnestjes in het Engels. Het bestellen van een maaltijd is zelfs in een luxe hotel daarmee al een probleem. Zeker als je, zoals wij, met een grote groep reist. De

mensen hier bezitten gewoon niet het gevoel voor structuur en organisatie om daar mee om te gaan.

Het is wel avontuurlijk op die manier, maar je wordt er ook wel moe van om steeds drie kwartier op je bier, je cola of je eten te moeten wachten. En dan ook te hopen dat ze de bestelling goed begrepen hebben. Het komt voor dat een ober twee keer terugkomt om te controleren wat je besteld hebt en dat je dan nog het verkeerde krijgt. Helaas is dat meer regel dan uitzondering.

Als je de mensen iets vraagt en ze begrijpen je niet (wat redelijk vaak voorkomt), dan schudden ze op typische Indiase wijze hun hoofd en zeggen: Yes, sir.

Het is voor Westelingen toch wat moeilijk om hier mee om te gaan. Na vijf weken India is iedereen vermoeid en begint z'n geduld wat te verliezen.

Natuurlijk is India niet alleen maar ellende. Er is hier een prachtige natuur. Als die niet wordt verpest door grote bergen plastic afval. Degene die plastic in Azië geïntroduceerd heeft verdient een grote straf.

Over het algemeen zijn de mensen vriendelijk en aardig. Ze willen graag op de foto. Ze nodigen je uit in hun kleine huisjes en bedelven je onder voedsel en drinken, waar je dan helaas ziek van wordt. Ze willen graag een praatje maken, ook al gaat dat nauwelijks, omdat zij geen Engels en wij geen Hindi spreken. Maar ze doen erg hun best voor je.

Iedereen in de groep is toe aan iets nieuws. Voor een deel zal dat het Midden-Oosten zijn. Anderen gaan weer naar huis. Voor iedereen wordt het weer wennen omweer in een ander patroon te vallen en voor de mensen die naar huis gaan wordt het wennen aan de prijzen en aan het op tijd komen. De Indian Stretchable Time is in Europa onbekend. We zullen weer op tijd moeten komen en niet minstens drie kwartier te laat.

Er past in India heel wat op een vrachtwagentje (foto: eigen foto)